

Sygn. akt II Ca 210/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Arkadiusz Lisiecki (spr.)
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera SSR del. Mariusz Kubiczek
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa J. S.

przeciwko D. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 5 grudnia 2014 roku, sygn. akt I C 393/14

oddala apelację i zasądza od powoda J. S. na rzecz pozwanej D. K. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 210/15

UZASADNIENIE

Powód J. S. w pozwie przeciwko pozwanej D. K. wnosił o zasądzenie kwoty 7000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12.02.2014 r.

Pozwana wносиła o oddalenie powództwa.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Bełchatowie oddalił powództwo oraz zasądził od powoda J. S. na rzecz pozwanej D. K. kwotę 1217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu .

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Dnia 11 lutego 2014 roku około godziny 14.00 pozwana D. K. zgłosiła się do gabinetu stomatologicznego powoda J. S. z bólem zęba oraz opuchlizną dziąsła. Pozwana zgłosiła się do gabinetu powoda , gdyż lekarz stomatolog u którego się stale leczyla nie mógł jej przyjąć. Szybka porada była jej niezbędna gdyż dnia 14 lutego 2014 roku miała zarezerwowany lot do L. dokąd odwoziła wnuczkę. Numer telefonu gabinetu stomatologicznego powoda znalazła w gazecie. Wcześniej 10 lutego 2014 roku zrobiła Rtg zęba wokół którego czuła ból. Kiedy usiadła na fotelu w gabinecie powoda , ten nie udzielił jej żadnej porady odnośnie dolegliwości z którymi się zgłosiła tylko pobrał wycisk brakujących zębów, oświadczając, iż zrobi jej szynoprotezę. Pozwana na wizycie była bez protezy z uwagi na opuchnięte dziąsła. Zaskoczona pozwana zgodziła się na wykonanie usługi. Podpisała oświadczenie , iż dopłaci powodowi kwotę 7000,00 zł. Pozwana za wizytę dnia 11 lutego 2014 r. zapłaciła 300,00 zł. Strony nie umawiały się konkretnie na żadną kolejną wizytę. Pozwana poinformowała powoda , żeby się nie spieszył z pracą gdyż za 2 dni wylatuje do L..

Po powrocie do domu pozwana doszła do przekonania, iż wykonanie protezy jest w jej przypadku niemożliwe, gdyż cały czas bolało ją dziąsło, ruszały się zęby. Zakupiła leki przeciwbólowe na dolegliwości, z którymi zgłosiła się do powoda i od którego nie otrzymała żadnej porady lekarskiej z tym związanej.

Następnego dnia poprosiła sąsiada R. B. aby poszedł z nią do gabinetu stomatologicznego powoda celem rezygnacji z usług powoda. Pozwana dnia 12 lutego 2014 r w godzinach popołudniowych zgłosiła się do gabinetu powoda . J. S. nie było w pracy ale sekretarka wybrała numer telefonu komórkowego powoda i podała go pozwanej. D. K. telefonicznie poinformowała powoda , iż rezygnuje z wykonania u niego w gabinecie usługi protetycznej. Powód oświadczył, że przyjmuje rezygnację jeżeli w pracowni protetycznej nie przystąpiono do prac. Na potwierdzenie rezygnacji pozwana złożyła pisemne oświadczenie, które następnego dnia tj. 13 lutego 2014 r. powód będąc w pracy w gabinecie w B. potwierdził swoim podpisem. D. K. dnia 12 lutego 2014 r. odebrała również zdjęcie RTG zęba, z którym zgłosiła się poprzedniego dnia.

Pozwana D. K. z L. wróciła 6 marca 2014 roku. Dnia 17 marca 2014 r. pozwana odebrała telefon z gabinetu powoda o odebranie pracy protetycznej. Oświadczyła , iż na bolące zęby nie będzie wykonywała protezy i że zrezygnowała z usług powoda. Następnie po otrzymaniu wezwania do zapłaty dnia 20 marca 2014 roku ponownie udała się do gabinetu powoda celem potwierdzenia faktu , iż z jego usług zrezygnowała.

Dnia 31 marca 2014 roku pozwana zgłosiła się do Instytutu Stomatologii w Ł. gdzie otrzymała informację, iż 3 zęby są do usunięcia i dopiero po ich usunięciu możliwe jest wykonanie protezy. Pozwana zęby usunęła dopiero w miesiącu październiku 2014 r. Wcześniej ich nie usunęła gdyż po takim zabiegu nie mogła latać samolotem a jej pomoc była konieczna przy opiece nad wnuczką w L.. Po usunięciu zębów ma mieć wykonaną protezę acetalową poelastyczną gdyż uczulona jest na metal.

Powód nie dysponuje żadnym rachunkiem z pracowni protetycznej za wykonaną usługę. Nie uiszczył tej pracowni żadnej kwoty tytułem wynagrodzenia.

Sąd Rejonowy uznał za w pełni wiarygodne zeznania pozwanej D. K. gdyż znajdują one potwierdzenie w materiale dowodowym w postaci załączonych do akt dokumentów, jak i zeznań świadka R. B. , których powód nie kwestionował. Faktem jest , iż pozwana zgłosiła się do gabinetu powoda z dolegliwościami bólowymi, a lekarz stomatolog zajął się robieniem wycisków celem wykonania szynoprotezy i namawianiem pozwanej do wykonania tej usługi. Pozwana nie kwestionowała, że uległa namowom, została zmanipulowana, lecz po przemyśleniu następnego dnia zrezygnowała z usługi, co powód potwierdził. Pozwana za wizytę i wykonane przez powoda prace w postaci wycisków uiszczyła wynagrodzenie w kwocie 300,00 zł. Wiarygodne są również twierdzenia pozwanej , iż nie umawiała się na termin kolejnej wizyty , przymiarki , gdyż informowała powoda, iż wylatuje do L. i jej nie będzie . Mówiła aby nie spieszył się z wykonaniem pracy. Jeśli chodzi zeznania powoda J. S. to należy uznać je za wiarygodne jedynie w części w której przyznał , iż pozwana kontaktowała się z nim następnego dnia po wizycie celem rezygnacji z jego usług, oraz co do faktu, iż nie posiada żadnego rachunku za wykonaną pracę z pracowni protetycznej i nie uiszczył za nią żadnego wynagrodzenia.

Na wiarę nie zasługują jego twierdzenia, iż praca protetyczna była w 99% gotowa następnego dnia. Zgodnie z jego zeznaniami usługa taka jest wykonywana w ciągu kilku dni. Możliwe jest wykonanie pracy z dnia na dzień za dodatkową dopłatą 30% ceny. Sam powód stwierdził, iż w niniejszej sprawie nie było takiej sytuacji. Następnie stwierdził, że być może przyspieszony tryb był z lekką dopłatą 15%. Zaznaczyć należy, że żadne takie okoliczności nie wynikają z zapisu odnośnie ceny zawartej w karcie pacjenta. Zeznania powoda są sprzeczne wewnętrznie. Powód twierdził, iż po wykonaniu wycisku nie ma możliwości wycofania się z prac a następnie w kolejnym zdaniu twierdzi, że może się wycofać ale nie musi. Potwierdził, że pacjentka D. K. następnego dnia wycofała się z wykonania szynoprotezy i leczenia u niego w gabinecie ale to jest jej prywatna sprawa. Faktem jest, że J. S. celem odebrania pracy protetycznej pierwszy raz skontaktował się z pozwaną dnia 17 marca 2014 r. z czego wynika, iż dopiero wówczas szynoproteza mogła być wykonana.

Sąd Rejonowy uznał, że z uwagi na charakter usług stomatologicznych w zakresie odpowiedzialności za złe ich wykonanie zastosowanie znajdują regulacje Kodeksu cywilnego, w szczególności przepisy o umowie o dzieło oraz przepisy o odpowiedzialności kontraktowej za nienależyte wykonanie zobowiązania.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że pozwana odstąpiła od umowy następnego dnia po jej zawarciu. Z zebranego materiału dowodowego nie wynika, że dzieło w postaci szynoprotezy zostało wykonane chociażby w części. Powód celem odebrania pracy protetycznej skontaktował się z pozwaną dopiero 17 marca 2014 r. W momencie odstąpienia od umowy dzieło nie było wykonane poza wykonanym wyciskiem za które należność w kwocie 300,00 zł pozwana uiszcza. Powoda i pozwanej od 12 lutego 2014 r. nie łączyła już żadna umowa. Powód jeżeli wykonał szynoprotezę uczynił to bez umowy. Nie wykazał również w żaden sposób, że dnia 12 lutego 2014 r. około godziny 14.00 usługa protetyczna była wykonana chociażby w części. Sam stwierdził, iż prace takie trwają kilka dni. Z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby wchodził tryb przyspieszony wykonania pracy. Niezrozumiałym jest również żądanie przez powoda całości umówionej ceny chociaż sam powód twierdzi, iż wykonana metalowa konstrukcja to nie jest całość pracy protetycznej wycenionej na kwotę 7300,00 zł.

Sąd Rejonowy podkreślił dodatkowo, że wykonanie szynoprotezy wbrew woli pacjenta jest niezgodne z art. 32 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. „o zawodach lekarza i lekarza dentystry” (Dz. U. 1997, Nr 28, Poz 152), zgodnie z którym lekarz może przeprowadzić badanie lub udzielić innych świadczeń zdrowotnych, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, po wyrażeniu zgody przez pacjenta.

Również „Kodeks Etyki Lekarskiej” wyraźnie wskazuje, iż relacje pomiędzy pacjentem a lekarzem powinny opierać się na ich wzajemnym zaufaniu (art. 12 ust 2) a obowiązkiem lekarza jest respektowanie prawa pacjenta do świadomego udziału w podejmowaniu decyzji dotyczących jego zdrowia (art. 13). Ponadto zgodnie z art. 15 postępowanie diagnostyczne, lecznicze i zapobiegawcze wymaga zgody pacjenta.

Zdaniem Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie żądanie powoda zapłaty przez pozwaną kwoty 7000,00 zł za usługę od której skutecznie odstąpiła, stanowi nadużycie jego prawa. Powód wykonał szynoprotezę wbrew woli pacjentki, wiedząc, że nie jest nią zainteresowana. Powód mógł wycofać zamówienie co do wykonania usługi w pracowni protetycznej ale jak sam wielokrotnie podkreślał nie musiał tego robić. Zrealizował więc zamówienie na własną odpowiedzialność i ryzyko, chociaż jak wynika z zebranego materiału dowodowego na chwilę obecną nie poniósł on żadnych strat, gdyż nie uiszczył żadnego wynagrodzenia za wykonaną szynoprotezę na rzecz pracowni protetycznej.

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt. 4 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.). Na koszty te złożyła się kwota 1200 złotych wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej, kwota 17 złotych opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Powód zaskarżył wyrok w całości. W apelacji zarzucił:

A) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia a to:

1) art. 217 § 1 k.p.c, art. 227 k.p.c. i art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 5 k.p.c. i art. 212 § 1 i 2 k.p.c. przez niedopuszczenie z urzędu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy dowodu w postaci przesłuchania K. S. z pracowni protetycznej (adres do korespondencji: ul. (...), (...)-(...) Ł.) na okoliczność: terminu wykonania przez niego protezy, sposobu rozliczenia z powodem z wykonanej pracy, niemożności użycia protezy u innego pacjenta z uwagi na jej unikatowość (cechy indywidualne), konieczności uiszczenia przez powoda zapłaty na jego rzecz w związku z wykonanymi pracami, w sytuacji, gdy powód występował bez profesjonalnego pełnomocnika i nie był należycie poinformowany o konieczności powołania dodatkowych dowodów na potwierdzenie podnoszonych przez siebie twierdzeń, które w jego ocenie zostały już udowodnione za pomocą innych środków dowodowych;

2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania:

w odniesieniu do zeznań D. K. (pозwanej) i uznaniu w oparciu o jej zeznania, że przychodząc do lekarza stomatologa (powoda) oczekiwała wyłącznie pomocy w zakresie uśmierzania bólu zęba, zaś powód wbrew jej woli zrobił jej wycisk zębów, jednocześnie nie przepisując żadnych środków przeciwbólowych, w sytuacji, gdy pozwana zapłaciła za wizytę 300 złotych (bezsporne), zaś zgodnie z doświadczeniem życiowym - w sytuacji, gdy pacjent zgłasza się do lekarza z dolegliwościami bólowymi, logicznym jest że oczekuje w pierwszej kolejności pomocy w tym zakresie, zaś wizyta w poradni stomatologicznej łączy się w takiej sytuacji z kosztem około 100 złotych. Tym samym z faktu, że pozwana uiściła kwotę 300 złotych, a także faktu, iż dała sobie pobrać wyciski, podpisała zgodę na zaproponowany proces leczenia i opuściła gabinet bez żadnej recepty na środki przeciwbólowe należało wyciągnąć wniosek, iż celem wizyty pacjentki od początku była chęć podjęcia kuracji protetycznej, co do której później się rzekomo rozmyśliła;

w odniesieniu do przesłuchania stron: powoda J. S., ocenę sprzeczną z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym polegającą na przyjęciu, iż istniały inne warunki umożliwiające odstąpienie od umowy przez pozwaną, niż sytuacja, w której technik protetyk nie przystąpił do wykonania usługi, w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego wynika wniosek przeciwny,

w odniesieniu do przesłuchania pozwanej D. K., Sąd w sposób dowolny uznał jej zeznania za wiarygodne, skoro z jednej strony pozwana twierdzi, iż zgłosiła się do powoda wyłącznie na wizytę kontrolną, gdyż bolały ją zęby, a następnie dała sobie pobrać wyciski, dwukrotnie podpisała się na karcie pacjenta wyrażając zgodę na proces leczniczo-protetyczny, którego koszt został określony na 7.000,00 złotych i opuściła gabinet stomatologiczny bez chociażby recepty na środek przeciwbólowy, płacąc za wizytę kwotę 300 złotych; co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż doprowadziło do oddalenia powództwa;

3) art. 316 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie w chwili wyrokowania, iż powód poniósł szkodę wskutek działania pozwanej, na którą to szkodę składa się kwota, którą powód musi ostatecznie uiścić na rzecz pracowni protetycznej, w której wykonał protezę oraz kwota wynagrodzenia, którą uzyskalby za usługę związaną z jej dopasowaniem oraz pozostałymi elementami procesu leczenia;

B) naruszenie prawa materialnego, a to:

1) art. 627 k.c. i nast. w zw. z art. 65 § 2 k.c. i art. 3531 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że umowa łącząca strony była umową do której winno się stosować przepisy o umowy o dzieło, w sytuacji, gdy umowa łącząca strony nie była umową o dzieło, była natomiast umową nienazwaną dotyczącą świadczenia przez powoda na rzecz pozwanej usług leczniczych, tym samym Sąd nie powinien był stosować reżimu dotyczącego umowy o dzieło - możliwości odstąpienia od umowy w dowolnym momencie;

2) art. 395 k.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, i uznanie, iż w sytuacji gdy strony w umowie przewidują możliwość odstąpienia od umowy jedynie pod warunkiem nie przystąpienia do prac protetycznych przez technika, to istnieją poza tym warunkiem inne okoliczności, dające prawo do odstąpienia od umowy, w sytuacji gdy dokonując wykładni umowy w sposób prawidłowy, Sąd powinien badać jaki był zgodny zamiar stron i a.!' umowy / chwili jej zawierania - oceniając ex ante, nie zaś ex post, co doprowadziłoby Sąd do wniosku, iż jedyną możliwością, odstąpienia od umowy było nieprzystąpienie do prac protetycznych przez technika;

3) art. 5 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż domaganie się wynagrodzenia za wykonaną usługę stanowi nadużycie prawa podmiotowego, w sytuacji, gdy Sąd nie wykazuje jednocześnie w jaki sposób prawo podmiotowe powoda jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym jego przeznaczeniem lub z jakimi zasadami współżycia społecznego jest ono sprzeczne.

C) W oparciu o art. 381 k.p.c, art. 382 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. wnosił o dopuszczenie dowodu z:

- przesłuchania w charakterze świadka K. S. z pracowni protetycznej na okoliczność: terminu wykonania przez niego protezy, sposobu rozliczenia z powodem z wykonanej pracy, niemożliwości użycia protezy u innego pacjenta z uwagi na jej unikatowość (cechy indywidualne), konieczności uiszczenia przez powoda zapłaty na jego rzecz w związku z wykonanymi pracami.

- wykonanej pracy protetycznej

na okoliczność: szkody poniesionej przez powoda, obowiązku uiszczenia przez niego ceny za usługi wykonane w pracowni protetycznej, jakości wykonanej pracy, faktu wykonania przedmiotowej pracy protetycznej

Wskazując na powyższe zarzuty wnosił o:

uwzględnienie apelacji w całości i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 7.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 lutego 2014 roku do dnia zapłaty;

zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego od pozwanej na rzecz powoda za drugą instancję wedle norm prawem przepisanych.

Pozwana wносиła o oddalenie apelacji.

Z uwagi na brak nowości Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe zawarte w apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja nie jest uzasadniona.

Zdaniem Sądu II instancji nie ma racji autor apelacji kiedy zarzuca Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów prawa procesowego.

Dopuszczenie dowodu niewskazanego przez stronę co do zasady jest prawem, a nie obowiązkiem sądu. Z uprawnienia zawartego w przepisie art. 232 zd. drugie k.p.c. wynika, że powinno być ono wykorzystywane wyjątkowo po to właśnie, by strony nie doszukiwały się w tym uregulowaniu obowiązku działania sądu z urzędu. Kontradiktoryjność procesu cywilnego wymaga, aby to strony wskazywały dowody dla wykazania swych twierdzeń. Skoro strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, że dany fakt nie został udowodniony. Powód był stosownie do treści art. 210 § 2¹ k.p.c. informowany przez Sąd Rejonowy o konieczności składania wniosków dowodowych. Nie można zatem czynić zarzutu Sądowi meriti, że nie był należycie poinformowany o konieczności powołania dodatkowych dowodów na potwierdzenie jego twierdzeń.

Zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 233 k.p.c. także nie jest uzasadniony. W tym miejscu podnieść należy, że strona która chce podważyć ocenę dowodów, nie może ograniczyć się do przedstawienia własnej oceny, nawet jeśli jej ocena jest przekonywująca. Konieczne jest bowiem wskazanie istotnych

błędów logicznego rozumowania, sprzeczności oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności, czy też pominięcia dowodów prowadzących do odmiennych wniosków.

Tymczasem pełnomocnik wnioskodawców w apelacji przedstawia własną ocenę dowodów, która jest odmienna od oceny Sądu I instancji. Ta ocena przeprowadzona przez pełnomocnika jest odzwierciedleniem zaprezentowanego przez niego stanowiska w sprawie, które zmierzało do uwzględnienia wniosku.

Taki sposób podważania sędziowskiej oceny jest zwykłą polemiką i nie może zdaniem Sądu II instancji odnieść skutku. Sędziowskiej ocenie dowodów nie można bowiem przeciwstawić własnej oceny, konieczne jest co podniesiono wyżej, wskazanie w realiach sprawy przyczyn, dla których ocena dowodów nie spełnia reguł wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c. - por. wyrok SN z dnia 27.09.2002 r., II CKN 817/00, Lex nr 56906; postanowienie SN z dnia 23.01.2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753.

W ocenie Sądu II instancji ocena zeznań pozwanej D. K. przeprowadzona przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa, albowiem nie narusza w/w reguł. Podkreślić należy, że zeznania pozwanej znajdują potwierdzenie w załączonych do sprawy dokumentach oraz zeznaniach świadka R. B.. Zeznania natomiast świadka B. nie były przez powoda kwestionowane. Pozwana będąc przesłuchana przyznała, że zgłosiła się do gabinetu powoda z dolegliwościami bólowymi. Natomiast powód zamiast udzielić pozwanej żądanej pomocy, przystąpił do robienia wycisków w celu wykonania szynoprotezy. Pozwana przyznała, że uległa namowieniu powoda, ale po przeanalizowaniu powyższego następnego dnia zrezygnowała z usługi oraz zrezygnowała z dalszego leczenia przez powoda (odebrała zdjęcie Rtg bolącego zęba). Powód przyznał, że pozwana następnego dnia wycofała swą zgodę na wykonanie szynoprotezy. W toku procesu nie udowodnił, aby do momentu wycofania zgody przez pozwaną, została w/w szynoproteza wykonana, czy też podjęte prace przez pracownię protetyczną. O wykonaniu szynoprotezy poinformował pozwaną dopiero w dniu 17.03.2014 r.

Fakt uiszczenia przez pozwaną kwoty 300 zł w świetle zgromadzonych dowodów nie uzasadnia wniosku apelującego, że wyłącznym celem wizyty pozwanej w gabinecie powoda było wykonanie protezy.

Odmowa przez Sąd Rejonowy wiary zeznaniom pozwanego jest również prawidłowa. Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego, że niezwłocznie pracownia przystąpiła i wykonała szynoprotezę dla pozwanej. Powód nie przedstawił nawet zlecenia oraz rachunku za wykonane dla pozwanej prace przez pracownię protetyczną. Będąc natomiast przesłuchany stwierdził, że wykonanie usługi przez pracownię trwa kilka dni, a za dalszą dopłatą 30% ceny jest możliwe wykonanie na dzień następny. Potwierdził również, że można wycofać się z wykonania szynoprotezy po zleceniu jej wykonania przez pracownię protetyczną.

W ocenie Sądu Okręgowego powód nie udowodnił stosownie do treści art. 6 k.c., że poniósł szkodę w związku z odstąpieniem przez pozwaną od umowy. Zgodzić się należy, że zapłacona przez pozwaną kwota 300 zł jest adekwatna do nakładu pracy powoda w związku z wykonaniem dla niej tzw. wycisku.

Zdaniem Sądu II instancji nie jest trafny również zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego. Zasadnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podniesiono, że w przypadku świadczeń stomatologicznych dotyczących wykonania określonego zabiegu, łączącą strony umowę należy ocenić w oparciu o przepisy regulujące umowę o dzieło lub inną umowę o charakterze podobnym do umowy o dzieło. Istotą umowy w niniejszej sprawie było wyleczenie dziąseł, uzębienia i ostatecznie wykonanie protezy dla pozwanej (co ostatecznie pozwana zrealizowała w innym gabinecie stomatologicznym).

Polskie prawo cywilne dopuszcza możliwość rozwiązywania umów łączących strony. Prawo do odstąpienia od umowy o dzieło zostało uregulowane w przepisie art. 644 k.c. Strona pozwana wykazała, że skutecznie odstąpiła od łączącej ją z powodem umowy. Czynność ta miała miejsce w dniu następnym. Przeprowadzone zaś postępowanie dowodowe nie potwierdziło, by do tego czasu dzieło w postaci szynoprotezy zostało wykonane nawet w części.

Za wykonane natomiast prace po odstąpieniu od umowy powód nie może domagać się przyznania mu wynagrodzenia. Nawet jeżeli w dniu 17 marca 2014 r. została wykonana metalowa konstrukcja dla pozwanej, to prace te zostały wykonane przez powoda na jego ryzyko, albowiem umowa wcześniej wygasła. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy zasadnie powództwo jako nie udowodnione oddalił.

Ponieważ zarzuty apelacji nie są uzasadnione dlatego na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. oraz na podstawie § 13 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.). Na koszty te złożyła się kwota 600 złotych wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej.

Na oryginale właściwe podpisy